Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 142. Четверъ 27 Червня (9) Липня 1891. Рôкъ I.

Бесѣда посла Барвѣньского.

выголошена въ палатѣ пословъ пôдчасъ специяльнои дебаты надъ буджетомъ міністерства просвѣты.

(Дальше).

Ще гôрше стоить наука доповняюча, на котру обовязанй ходити дѣти въ вѣцѣ вôдъ 12 до 15 року житя. Науки доповняючои не удѣлювано зовсѣмъ въ 524 школахъ (на 3.368 школъ), а въ 650 школахъ удѣлювано єи лише черезъ 2 годины тыжднево замѣсть приписаныхъ чотирохъ годинъ. Также и фреквенціи дуже богато хибує, бо 51% дѣтей обовязаныхъ на сю науку не ходило на ню зовсѣмъ.

Сй обставины причинилисъ до того, що послѣдна конскрипція въ Галичинѣ дала такй сумнй результаты о просвѣтѣ народнôй.

Причинъ сихъ лихихъ обставинъ єсть дуже богато. Мѣжь иншими мушу ту пôднести, що надзôръ шкôльный ще дуже недостаточный. Вправдѣ заведено въ 1888 р. въ кождôмъ політичнôмъ окрузѣ особну окружну раду шкôльну и побôльшено число окружныхъ инспекторôвъ шкôльныхъ, однакожь єсть ще 31 инспекторôвъ, котрымъ повѣреный єсть надзôръ шкôльный въ двохъ повѣтахъ. До того они такъ перетяженй адміністративными справами и писаниною, що на властиву инспекцію школъ дуже мало лишаєсь имъ часу. Сю хибу достерегла и комісія буджетова. Прилучуючись отже до выводôвъ справозданя, не можу поминути сеи обставины, що збôльшенє числа окружныхъ инспекторôвъ шкôльныхъ, особливо у всхôднôй части краю, єсть конечне, и высказую жаданє, щобы маючй отворити ся новй посады инспекторскй обсаджувано такими силами учительскими, котрй цѣлкомъ добре знають руску мову.

Головна причина недостаточныхъ успѣхôвъ нашои школы народнои въ просвѣтѣ народнôй и досыть пасивного вôдношеня населеня сельского до школы лежить, на мôй поглядъ, въ уряджению народнои школы.

Нашй школы народнй — то надто теоретичнй заведеня и за мало увзгляднюють потребы практичного житя. Теперь жиємо въ такôй добѣ розвою людскои суспôльности, въ котрôй уже школа народна мусить приготовити и выховати молодѣжь до борбы конкуренційнои народôвъ. Въ тôмъ напрямѣ зроблено — якъ я вже сказавъ — у Франціи на поли народного шкôльництва дуже богато, чого мы не можемо увзгляднити. Введенємъ до француской школы народнои промыслу яко средства образуючого, дано ѣй зовсѣмъ иншій выглядъ, нѣжь мають школы нѣмецкй або австрійскй. А хочь тамъ не одно уряджене мусить ще пробу перебути, то прецѣнь не дасть ся заперечити, що сей крокъ француской шкôльнои управы єсть въ загалѣ дуже щасливый. Тамъ приготовлюєсь молодѣжь уже въ школѣ до свого будучого занятя, а выбôръ занятя улекшеный въ способъ зовсѣмъ иншій, якъ у насъ. Поминувши вже гігієнічне значѣнє тои практичнои чинности въ школѣ для молодежи, — що прецѣнь не дробниця, — то вже сама звязь межи теорією и практикою, межи наукою а вправою въ занятю промысловôмъ єсть дуже користна. Тымъ пôднесенємъ практичнои стороны житя въ народнôмъ выхованю у Франціи, сполучено тѣсно науку зъ устоємъ народного житя, зъ пôдвалинами народнои економіи и зъ першими пôдставами права и конституціи.

Але не лише въ Франціи, також и въ Нѣмеччинѣ звернено цѣсарскими розпорядженями увагу на те, щобы въ школахъ народныхъ класти натискъ на змаганя и головнй засады народнои економіи. А и въ насъ, въ Галичинѣ, пробують тутъ и тамъ увести до школы народнои науку промыслу, яко средство образуюче. Такъ передъ кôлькома лѣтами поставивъ професоръ Горватъ въ петиціи — высланôй до галицкого сойму — уряджене школъ народныхъ въ Швеціи яко взôръ гôдный наслѣдованя. Въ Сокали, въ Галичинѣ, заведено въ школѣ выдѣловôй науку т. зв. зручности, уряджують також курсы для учителѣвъ народныхъ, котрй потôмъ таку науку позаводили въ деякихъ школахъ, — и се приносить дуже потѣшаючй наслѣдки. Черезъ се буде населенє живо интересуватись народною школою, а зростаюча фреквенція буде найлѣпшимъ доказомъ практичного уряджения такихъ школъ. Отже було бы дуже пожадане, щобы міністерство просвѣты взяло починъ въ справѣ реформы народного шкôльництва, дало єму напрямъ, а при тôмъ помогло и матеріяльными средствами.

По тыхъ загальныхъ выводахъ позволю собѣ высказати пекучй потребы руского народу на поли шкôльництва и прошу о ласкаву увагу. Черезъ се, думаю, не згрѣшу противъ интенцій престольнои бесѣды, а вкажу и на недавне заявленє Є. Е. п. міністра просвѣты въ палатѣ, що австрійска школа народна має дбати о те, щобы „кождый зъ многихъ народôвъ, котрй мешкають въ нашôй вôтчинѣ, розвивавъ въ нѣй свою народнôсть и учивъ ся въ своѣй мовѣ“.

Се неоспоримый фактъ, що Австрія не єсть одностайною державою, але асоціяцією рôзныхъ народôвъ, и се ясно, що шкôльництво мусить бути уряджене вôдповѣдно до потребъ поодинокихъ народôвъ, що на тôмъ поли треба и мусить ся числити зъ національными прикметами поодинокихъ индівідуальностей.

УЛЯНА.

Полѣска повѣсть.

Й. И. Крашевского.

(Конець.)

XVI.

Хмурнымъ осѣннымъ ранкомъ котивъ ся зъ далека шляхомъ по-надъ озеро тяжкій, наладованый повôзъ — помалу ступали по твердôй грудѣ потомленй конѣ. Уляна сидѣла и дивила ся, пôзнала конѣ и простягла руки, але на крикъ, що хотѣвъ вырвати ся зъ єи грудей бракло ѣй голосу.

Въ тôй хвили розсунули ся заслонки въ повозѣ, а зъ середины показала ся голова мущины. Здалека, здалека, а она пôзнала єго, прочула. То бувъ вôнъ!

А зъ поза него выхилила ся друга голова, що звисала на єго плечохъ, голова молодои, хорошои жѣнки. Пôднятй руки опали, очи станули стовпомъ — ще дужше заковтало серце. Уляна не дивила ся вже на шляхъ, але бѣгла до двора, прибѣгла, вôдчинила дверѣ, закрыла очи и упала на землю.

А що дѣяло ся въ єи души? То, що въ послѣдный день дѣяти ме ся зъ нашимъ свѣтомъ, а чого слова не опишуть.

Мѣжь тымъ повôзъ котивъ ся передъ дôмъ, де паню зъ хлѣбомъ-сôлю повитала служба. Понурый, хмурный, неспокôйный высѣвъ панъ Тадѣй и подавъ ѣй руку. Очи єго бѣгали довкола, бояли ся стрѣчѣ зъ очима Уляны. Въ кôнци задержали ся на вôкнѣ єи кôмнатки. Оно було причинене, мовчаливе, темне. Вôдôтхнувъ, вôйшли.

За першимъ повозомъ вкотивъ ся другій и третій; закипѣло гôстьми, зашумѣло, всьо повеселѣйшало, розрухало ся всьо. Понесли ся зъ коминôвъ дымы, гомôнъ на дворѣ, гомôнъ въ хатѣ, рухъ всюды.

Звеселивъ ся и панъ Тадѣй, скоро проминула перша хвиля трѣвоги, прояснивъ ся, господаривъ, оживъ, приймаючи жѣнку.

Яка бо молода, яка гарна Тадеєва жѣнка! И очи въ неи чорнй, якъ въ Уляны, але не выплаканй, а полыскуючй, яснй. Поверхъ нихъ выгинають ся пôвъ-коломъ бровы, пôдъ ними смѣє ся задертый носикъ, усмѣхають ся дрôбнй, рожевй уста, а при нихъ двѣ рожевй ямочки, два гнѣздочка смѣху.

Тай веселожь бо, весело, бо безъ перестанку пустує, бѣгає, балакає, заглядає, то плеще въ долонѣ, то потрясає головкою, то приподоблює ся чоловѣкови. Выглянула всѣми вôкнами, перебѣгла кождыми дверми, покрутила ся по кождôмъ покою, зайшла въ кождый кутикъ и довго—довго дивила ся на озеро, дивила ся за озеро на шляхъ, а далѣ зôтхнула.

За кимъ? чого? може за матѣрю, за родиною, за своимъ краємъ? може. — Нѣхто не знає, чого она зôтхнула. А заразъ пôсля зôтханя завитавъ на уста усмѣхъ, пустувавъ въ очохъ, и гравъ зô словами. И побѣгла вôдъ вôконця.

Тадѣй прийшовъ до неи — обнявъ єи черезъ половину, опровадивъ по хатѣ, показувавъ, вôддававъ ключѣ и голубивъ мягенькими словами. Она смѣяла ся весело, часомъ зôтхнула крадькома — але вôнъ того не чувъ, не бачивъ.

Такъ зôйшовъ цѣлый першій день, насунувъ ся на небо осѣнный вечеръ зô смутнымъ вѣтромъ, зъ холоднымъ дощемъ и чорными хмарами.

Въ дворѣ було ясно, весело, гучно; въ хатинѣ Уляны пусто и темно, тихо и сумно.

Тутъ приходить передовсѣмъ на гадку средство науки, т. є. языкъ выкладовый. Если наука має образувати, то безъ сумнѣву треба єи удѣлювати въ матернôмъ языцѣ. Можна вправдѣ народъ въ чужôй мовѣ учити, але не образувати, бо образоване цвите лишь на ґрунтѣ рôдной мовы, зъ питомого ґенія кождого народу. Хотяй чужою мовою можна также поднести вѣдомости народу, але его характеръ понизить ся, его національный духъ занидѣє, а зъ занидѣлыхъ народôвъ не можна утворити сильной державы. Держучись такихъ засадъ, мусимо мы, заступники руского народу, обставати за введенємъ рускои мовы выкладовои въ школахъ всхôдной Галичины. Окрôмъ педаґоґічныхъ взглядôвъ, промавляють за тымъ и політичнй засады, бо якъ-разъ въ скрѣпленю національнои свѣдомости австрійскихъ народôвъ, лежить порука будучности Австріи. Ту зважати треба передовсѣмъ на славяньскй народы, котрй становлять переважну большôсть нашои половины державы, а мѣжь ними особливо Русины, замешкалй въ Галичинѣ и Буковинѣ.

Се єсть въ интересѣ правительства, щобы выслѣдило напрямы публичнои опініи у славяньскихъ народôвъ и глядало точки тяготѣня ихъ національныхъ интересôвъ. Теперь зазначили ся два напрямы въ славяньскôмъ свѣтѣ: одинъ индивідуалістичный, а другій панславістичный, чи радше сказати, панрускій киненый зъ Россіи. Коли въ Россіи зъ всякою строгостію и консеквенцією уживають средствъ до амальґамованя, зроссійщеня народôвъ, замешкуючихъ Россію, и длятого тамъ рускій языкъ выгнаный зô школы, церкви и публичного житя; коли звôдтамъ криво глядять на Славянъ австрійскихъ, — то для Австріи было бы політично, мудро, если-бъ выступила на перекôръ тому, яко природный оборонець національныхъ индивідуалізмôвъ, и помагала розвоеви славяньскихъ народôвъ взагалѣ а руского спеціяльно.

На се вказавъ вже передъ лѣтами знатный політикъ д-ръ Фішгофъ. Вôнъ сказавъ: *(читав)*: „Славяньскй народы зъ убогою исторією, убогимъ языкомъ и безъ житя політичного, чи они не послухають зрадливыхъ голосôвъ, що имъ обѣцюють славну національну будучнôсть пôдъ могучимъ царемъ? Если-жь въ Австріи постарають ся, щобы тй народы все збогачували свôй скарбъ языковый, щобы ихъ політичне и національне житє розвивалось що разъ жвавѣйше и вôдраднѣйше, то голосы тыхъ емісарьѣвъ-пропаґандистôвъ останутъ ся голосами въ пустини. Лише той, хто нѣчо не має, пускаєсь на бурлакованє; того, хто має, прикують всѣ интересы до своеи вôтчины."

Запобѣганє, яке ясно показує ся въ сѣй Выс. палатѣ мѣжь заступниками славяньскихъ народностей, щобы Австрію уладити собѣ до выгôдного житя, дають, пôсля могу погляду, найлѣпшій доказъ на те, що славяньскй народы тутъ, въ нашôй державѣ хотять на завсѣгды закласти свои оселѣ та бажають сотворити сильну Австрію, забезпечену вôдъ всякихъ жадобъ пôдбою. И мы Русины бачимо въ Австріи огнище нашои національности и длятого высказуємо тутъ свое глубоке пересвѣдченє, що интересъ державный Австріи вымагає того, щобы збудити и утримувати національну свѣдомôсть руского народу, пôдпирати его культурный розвôй, бо лише самосвѣдомый Русинъ буде и самосвѣдомымъ Австрійцемъ! На мою гадку нема сумнѣву, що молодѣжь въ школѣ має выховуватись національно, отже справедливо домагаєсь рускій народъ, щобы руску молодѣжь школьну выховувати на Русинôвъ, бо прецѣнь, коли серця молодежи школа огрѣє для своеи національности, то черезъ те защепить она въ нихъ и любовь до Австріи.

(Дальше буде.)

Рада державна.

(40-ве засѣданє палаты пословъ зъ дня 7 липня.) На вчерашнôмъ засѣданю палаты пословъ выбрано комісію зъ 18 членôвъ для закона карного и процедуры карнои. — Въ дальшôй дебатѣ при титулѣ „тютюнъ" доказувавъ пос. Кравзъ, що пôдвысшенє цѣны тютюну было нещасливою гадкою и довело до значнои страты въ доходахъ особливо при спродажи циґаръ „куба". Бесѣдникъ домагавъ ся лѣпшои платнѣ для надзирателѣвъ фабрикъ.— Міністеръ фінансôвъ доказувавъ въ своѣй вôдповѣди, що загальный результатъ пôдвысшеня цѣны тютюну дасть ся оцѣнити ажь по колькохъ рокахъ. Циґара „куба" спали длятого, що пôйшло въ гору куренє папиросôвъ. Що до надзирателѣвъ фабрикъ то Кравзъ трохи спôзнивъ ся, бо ґенеральна дирекція сама вже взялась до сеи справы. Що до закона карного за провины въ уплатѣ належитостей, то міністерство вже вôдъ давна думає о реформѣ але не може братя ся до неи прихапцемъ. Належитости екзекуційнй зменшають ся въ потѣшаючій спосôбъ. Міністерство придумує такожь вôдъ многихъ лѣтъ надъ пôльгами въ уплатѣ податкôвъ и єсть вже навѣть въ практицѣ заведена система такихъ пôльгъ.

По промовѣ посла Вельовейского, котрый домагавъ ся увзглядненя управы тютюну въ Галичинѣ и пос. Бондіого, котрый домагавъ ся того самого для Дальмаціи, ухвалено титулъ тютюнъ, а титулъ „стемплѣ, таксы и належитости вôдъ интересôвъ правныхъ", принято безъ дебаты. По промовахъ Розера и Кравза, ухвалено и титулъ „льотерія" и наконець залагоджено и цѣлый буджетъ міністерства фінансôвъ, и приступлено до буджету міністерства торговлѣ.

При дебатѣ надъ умовою зъ Льойдомъ, доказувавъ міністеръ торговлѣ, що чимъ разъ гôрше положенє фінансове Льойда, змусило правительство зъ тои доси спôльнои институціи зробити выключну австрійску и рôвночасно дати ѣй можнôсть сповняти свою задачу. Послы Праде и Борчичь противились сѣй угодѣ, а послѣдный доказувавъ, що Льойдъ буде теперь служити до ґерманізаціи Дальматинцѣвъ. По промовахъ Кібака, мін. Бакегема и ще колькохъ бесѣдникôвъ, перервано дебату.

Переглядъ політичный.

„Nemzet" заперечивъ остро и рѣшучо ширеной берлиньскимъ „Börsen-Courier-омъ" поголосцѣ, щобы дочка архікн. Іосифа мала незадово заручити ся зъ кн. Фердинандомъ болгарскимъ. Се запереченє охмайстра двору архікнязя зове сю звязь неможливою.

„Pester Lloyd" доносить, що угорске правительство постановило перевести розправы надъ реформою адміністраційною за всяку цѣну, хочь бы розправы мали потревати до вересня слѣдуючого року, а лишь на часъ зъѣзду спôльныхъ делеґацій наступить мала перерва. О парляментарныхъ феріяхъ передъ передискутованємъ предложеня и бесѣды бути не може, а єли бы опозиція хотѣла робити якій негôдный парляменту заколотъ, наступило бы розвязанє палаты.

Дня 4 с. м. померъ въ Кальочи кардиналъ Гайнальдъ. Покôйникъ родивъ ся 1816 р. бувъ епископомъ въ Семиградѣ, зô взглядôвъ політичныхъ покинувъ становище, а и лѣта 1863—1867 проживъ въ Римѣ на добровольнôмъ заточеню. Въ 1867 повернувъ яко епископъ Кальочи, а въ 1869 р. именовано его кардиналомъ. Въ завѣщаню заявивъ, що крôмъ Кальочи немає жадного маєтку, а 15.000 зр. записує чотиромъ старымъ своимъ гузарамъ.

Нов. Время обговорюючи у вступнôй статьи вôдновленє тридержавного союза приходить на конець до такого заключеня: Болгарія, Босня и Герцеґовина, Тріполісъ, Тунісъ и Египетъ, не говорячи вже про иншй межи-

---

Огонь выгасъ давно, ще вчера. Она сидѣла при нѣмъ, дивила ся а не бачила; думала — а єи думки бѣгали безъ ладу, то чорнй то яснй, то мрачнй то кровавй. Слѣзъ не було въ єи очохъ, высхло жерело, зъ котрого плыли, замерзло разомъ зъ озеромъ.

Голосно говорила сама до себе:

— Вернувъ, оженивъ ся — выгнавъ. Но що минѣ жити? Нѣ въ мене дѣтей, нѣ для дѣтей серця, не маю нѣкого. Всѣ свои опустили, вôнъ покинувъ. Я єму не потрѣбна, нѣкому. А довше жити, не потрафлю. О! нѣ. Умерти и скôнчити всьо. Може бодай по смерти пожалує, заплаче, може навѣть скаже, що я его дуже любила — поки житя стало. Въ нихъ и память слаба и любовь коротка. Хрестъ мене побий! Господи Боже прости!

И шептала ще якись незрозумѣлй слова и розвязувала червоный поясъ, що обгортавъ єи свиту, бѣгаючи безъ памяти по кôмнатцѣ.

— А! щобъ его бодай побачити ще! Разъ бодай поговорити еще по давному, посидѣти хвильку. Нѣ — нѣ! Тяжша булабы смерть, смутнѣйша розлука.

Зъ розпущенымъ волосємъ, зъ божевольнымъ поглядомъ бѣгла Уляна по твердôй грудѣ, бѣгла зъ дворика пôдъ вôкна паньского дому. Зъ вôконъ лило ся свѣтло, чути було веселый гомôнъ; на дворѣ вѣявъ холодный вѣтеръ, сумно сповила небо чорна пôтьма. Пôдбѣгла пôдъ вôкно, влѣпила очи, дивила ся.

На комнатѣ горѣвъ огонь, довкола стояли, ходили, сидѣли якись незнакомй паны. Колькохъ грало за столомъ, а у всѣхъ були такй оживленй, такй веселй та румянй лиця, що ажь завистно було. По серединѣ стоявъ зъ жѣнкою Тадѣй; вôнъ обнявъ єи рукою черезъ половину; єи голова похилила ся на его плече, пôдчасъ якъ она сама стрѣляла на него залотно очима. Они то осмѣхали ся до себе, то шептали нишкомъ.

Прикро зробило ся Улянѣ, болѣстно, єи смертельно вкололо то въ серце — а помимо того дивила ся довго, дуже довго, не була въ силѣ вôдôрвати вôдъ него очей.

Пращала его на вѣки!

Въ кôнци вôдорвала ся на силу вôдъ вôкна, вôдбѣгла вôдъ двора и пустила ся до озера, стискаючи въ рукахъ свôй червоный поясъ. Засыпаною сухимъ листємъ стежкою, бѣгла до берега, де стояли тополѣ и знана намъ лавка. Ще разъ оглянула ся на дворъ, що палаючій огнями, свѣтивъ ся на горбѣ, ще разъ попращала его поглядомъ — потôмъ припала до тополѣ, обхопила єи руками и заплакала. Червоный поясъ дрожавъ въ єи руцѣ. Хвильку ще постояла такъ зъ влѣплеными у вôкно очима, крôзь котрѣ бачила его въ послѣдне, потôмъ скочила живо на лавку и закинула поясъ на гиляку тополѣ. Пробуючи чи удержить єи, готувала собѣ смерть поволи та уважно, щобы єи не завела.

Вылѣзла на лавку, ще разъ глянула и ще разъ заплакала закидаючи на шию ключку.

Въ послѣднôй хвили житя облила ся слѣзми.

— А! я его такъ любила, я для него покинула всьо, жертвувала всьо, а вôнъ!! а вôнъ!!

Покивала сумно головою.

— Така любовь такъ и скôнчити ся мусѣла!

Бѣдна Уляна перехрестила ся, звернувшись до церкви, зробила хрестъ на повѣтрю звернена въ сторону дѣтей, потôмъ ще разъ поглянула на дворъ.

За хвилю шумѣвъ вѣтеръ гилякамы тополѣ, а на гиляцѣ висѣло холодне тѣло Уляны. На єи повѣкахъ замерзли двѣ послѣднй слезы.

Переклавъ:

В. Сава.

народнѣ справы, можуть кождои хвилѣ дати причины до подѣй, через котрѣ не зможе обôйти ся безъ вôйны европейскои, скоро державы, противъ котрыхъ вымѣреный заговоръ середъ европейскои лиги, не будуть уважати своимъ обовязкомъ такожь и зъ своеи стороны забезпечити миръ въ той способъ, що покажуть явно, що они готовѣ до обороны. Очевидно зближаесь пора, коли проста льоґіка фактôвъ доведе до того, що теперѣшнѣ симпатичнѣ вôдносины межи Россіею а Францію перемѣнять ся въ формальный союзъ.

Зъ Варшавы доносять до *Pol. Corr.*, що тамъ будують зъ великимъ поспѣхомъ новѣ касарнѣ и якъ при всѣхъ военныхъ роботахъ въ Россіи такъ и тутъ, о скôлько то лишь дасть ся, уживають лишь самыхъ россійскихъ робôтниковъ. Такъ спроваджено и тутъ недавно значну часть робôтниковъ зъ глубокои Россіи.

Недавно тому розôйшлась була зъ Парижа вѣсть, що цариця зъ царевичемъ мають приѣхати до французскои столицѣ, але парижска праса заразъ ту вѣсть заперечила. Теперь же надходять рôвночасно зъ Лондону и Берлина депешѣ, котрѣ ту вѣсть потверджують. *Franz. Corr.*, жерело досыть певне, пише такъ: На пôдставѣ нашихъ розвѣдувань можемо завѣрити, що сими днями мае тамъ приѣхати до Парижа россійскій міністеръ двору, щобы вынукати тутъ апартаменты для царицѣ и царевича. О подорожи сѣй царицѣ и царевича повѣдомить самъ царь ще сего мѣсяця адмірала Жерве офіціяльно пôдчасъ торжествъ, якѣ вôдбудуть ся въ честь французскои ескадры.

Приѣздъ сербского короля Александра до Одессы, назначеный на день 29 липня. Зачувати, що король мае тамъ стрѣтити ся зъ своею матѣрію, а на другій день поѣде черезъ Москву до Петергофу и стане тамъ дня 2 серпня. На дворци повитае его самъ царь зъ цѣлымъ дворомъ. Въ слѣдуючихъ дняхъ будуть вôдбувати ся въ его честь всѣлякѣ торжества и король огляне Петербургъ. Вертаючи домôвъ поступить король до Москвы и буде тамъ на французской выставѣ.

Шведскій король Оскаръ II выѣхавъ разомъ зъ міністромъ войны Пальмстъерномъ, на островъ Ґотляндію. Подорожь та стоить въ звязи зъ намѣренымъ укрѣпленемъ острова на бôльшій розмѣры. Укрѣпленя тѣ мали бы, кажуть, на цѣли на случай морскои вôйны, межи Россіею а якоюсь другою державою, забезпечити островъ вôдъ нападу.

Новинки.

— **Именованя**. П. Намѣстникъ именувавъ дра Юлія Чешаака въ Станиславовѣ повѣтовымъ асистентомъ санітарнымъ при ц. к. староствѣ въ Станиславовѣ. — Краєва Рада шкôльна именувала Кароля Ґоломбка дѣйстнымъ учителемъ при школѣ філіяльнôй въ Коцуровѣ.

— **Громадѣ Рожанка выжна** повѣту стрыйского удѣливъ Его Вел. Цѣсарь на будову школы 100 зр. запомоги.

— **Е Екец. п. Намѣстникъ** ґр. Бадені выѣхавъ оногды на кôлька днѣвъ въ свои добра до Буска.

— **Мукачѣвскимъ гр. кат. епископомъ** именованый архіпресвітеръ мукачѣвскои гр. кат. капітулы о. Юліянъ Торчакъ.

— **Буковиньскій посолъ соймовый** Еротей Пѣгулякъ стававъ яко справоздавець въ посольскои дѣяльности дня 21 м. м. на вѣчу селянъ въ Коцмани. Вѣче вôдбуло ся дуже поважно, явилось поверхъ 400 участниковъ селянъ та интеліґенціи свѣтскои; явилось такожь двохъ священиковъ Румунôвъ, а анѣ одного священика Русина. Присутнѣ высказали своему заступникови соймовому, послови Пѣгулякови повне довѣріе и подяку за успѣшну працю, а такожь подяку правительству за справедливе поступоване пôдчасъ выборôвъ

— **Вôспа**. Зъ Перемышля доносять, що тамъ зновъ почала проявляти ся вôспа, та що на передмѣстю „Засяню" занепало вже на вôспу кôлька особъ. Такъ само появилась вôспа въ Драбинянцѣ повѣта рава̂вского

— **Соціялістичный процесъ** противъ Ернеста Брайтера и товаришѣвъ, якій вôдбувавъ ся въ Краковѣ, вже скôнчивъ ся, а въ понедѣлокъ рано оголосивъ предсѣдатель трибуналу, сов. Лозиньскій, засудъ увôльняючій всѣхъ обжалованыхъ вôдъ вины, бо хочь трибуналъ пересвѣдчивъ ся, що всѣ обжалованѣ суть соціяльными демократами, всежь таки не набравъ пероконаня, щобы они творили якесь тайне товариство, проте й карати ихъ не може.

— **Книгарня Ставропигійского Института** есть вôдъ дня 1 липня черезъ цѣлый день отверта, що интересованымъ подаесь симъ до вѣдомости.

— **Потопельники**. Въ ставѣ Пелчиньскôмъ найшли оногды два вояки и вытягнули зъ воды потопельника Якова Иванчишина, родомъ зъ Березовицѣ малои, пов. збаражского, кухаря зъ рускои семінаріи духовнои. Иванчишинъ бувъ жонатый и терпѣвъ на меляхолію, котра мабуть пôпхнула его до самоубійства. — У Выбрановцѣ, коло Бôбрки, утонувъ ся разомъ зъ кôньми дня 3 липня господарь зъ Глѣбович великихъ, Василь Король, купаючи конѣ въ невеличкôй рѣчцѣ. Король хотѣвъ охолодити конѣ та заѣхавъ зъ возомъ въ потайный виръ, зъ котрого люде вытягнули вже лишь потопленѣ конѣ, а Короля найшли ажь на другій день.

— **Горѣлиця-дурѣлиця чого наробила!** Въ селѣ Свѣбодна въ коршмѣ зайшли собѣ на чѣмось при горѣвцѣ два браты, и то вже старшѣ ґазды, Фудалѣ, и почалась бôйка, въ котрôй Войтѣхъ Фудалѣ такъ тяжко побивъ свого брата чаркою зъ обтовченою нôжкою по головѣ, що той въ два тыжднѣ зъ сего й померъ. Лѣкарска комісія добула небôщикови зъ головы кусникъ скла. Жѣнка померлого зъ роспуки зôйшла зъ розуму. — Рôвночасно въ Розбою довгôмъ пяный господарь Цѣлецкій пôйшовъ до сусѣды Маковецкого красти куры, а Маковецкій зловивши злодѣя такъ его побивъ, що той того самого таки дня померъ.

— **Въ Грималовѣ** запала ся дня 2 с. м. половина однои улицѣ на пять метрôвъ глубоко. На тôмъ мѣсци, де земля запала ся, було колись кладовище, тожь выстае зъ землѣ повно людскихъ костей. Причиною, що земля запала ся було, кажуть, то, що тамъ давнѣйше пачкарѣ покопали були глубокѣ пивницѣ. Земля запалась пôдъ самыми порогами кôлькохъ жидôвскихъ домôвъ, тожь и жиды зъ нихъ повтѣкали, боячись, щобы земля ще и дальше не запалась. Кажуть такожь, що и пôдъ мѣсцевою церквою мають бути такѣ пивницѣ. Варто бы сю справу ближше розслѣдити, бо коли суть дѣйстно пôдъ церквою пивницѣ, то може колись прийти до великого нещастя; колижь нема, а ходить лишь така поголоска, то люде не схотять ходити до церкви, бо будуть бояти ся, щобы ихъ колись не засыпало и не убило.

Всячина.

Дивне зъявище природы. Зъ Нов. Санча доносять до „Przeglad-у", що у п. Іосифа Ґломбіньского, властителя бôльшои посѣлости въ Михальчевѣ пôдъ Санчомъ, породила кôтка четверо котятъ, зъ котрыхъ двое суть зовсѣмъ правильно розвитѣ, трете есть подôбне до свинѣ и рôзнить ся лишь тымъ вôдъ молодои свинки, що замѣсть шерсти мае мягонькій волосъ. наконець четверте есть правильно розвите; лишь подôбне до жабы. Люде зъ Нового Санча идуть до Михальчева, щобы тамъ оглядати се диво природы. Кôтка плекае всѣ четверо своихъ дѣтей. Коли взяти котята на руки, то они мявкають, кôточка-свинка квичить а кôточка-жаба лишь выдае зъ себе якійсь голосъ, котрый трудно описати. Всѣ четверо молодыхъ жиють и ховають ся здорово. Въ природѣ можуть бути всѣлякѣ дива, але повѣрити въ нихъ можна ажь тогды, коли чоловѣкъ самъ видить ихъ на власнѣ очи, бо фантазія людска видить не разъ въ калѣкахъ або потворахъ зъ уроды таке, чого въ нихъ властиво нема. Такъ може бути и въ сѣмъ случаю.

— **Добра худобина!** Панъ майстеръ, при добрôй воли и охотѣ, такъ поучувавъ свою жѣнку о чудахъ божого свѣта; „Верблюдъ,— каже, — се тобѣ така худобина, що може вôсѣмъ днѣвъ робити, а не выпе анѣ одного капельки!" А панѣ майстрова вдивила ся остро въ очи свому чоловѣкови тай каже: „А я, знаю таку худобину, що може вôсѣмъ днѣвъ пити, а нѣчого не робити!..." Панъ майстеръ спустивъ очи въ долину и — затихъ.

✝ Посмертнѣ вѣсти.

Михайлина зъ Танячкевичѣвъ Конкольнякова, жена дра Юрія Конкольняка, прімарія краевого шпиталя въ Станиславовѣ, упокоила ся по тяжкôй и довшôй слабости въ Станиславовѣ д. 3. с. м. въ 43 роцѣ житя. Покôйна знана була и вельми поважана въ цѣлôй околици яко щира руска патріотка, выховувала дѣточки въ любови до всего, що свое рôдне. Опечаленый мужь тратить въ нѣй щиру, вѣрну подругу, лишае она ему четверо дрôбныхъ сиротъ. Вѣчна ѣй память!

Телеграмы.

Вѣдень 8 липня. Е. Вел. Цѣсарь продовживъ свôй побутъ въ Ґастайнѣ и выѣде ажь въ половинѣ сего мѣсяця до Ішль.

Петербургъ 8 липня. Пôсля *Нов. Времени* вôдбудуть ся въ Бесарабіи двонедѣльнѣ великѣ маневры, въ котрыхъ возьмуть участь высокѣ достойники.

Цетиня 8 липня. Князь Чорногорскій зъ сыномъ Даниломъ выѣзджають до Гайдельберґа, де кн. Милена мае пôддати ся операціи.

Віндсоръ 8 липня. Пôдчасъ вчерашного обѣду цѣсарского пукла въ ѣдальнôй сали рура вôдъ водоводу, черезъ що настало въ сали немале замѣшане. Сторожа пожарна закрутивши головну закрутку, недопустила, щобы вода залила салю.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Кряжевецкій.

ЗАМКНЕНЄ РАХУНКОВЪ

Товариства взаимного кредиту въ Краковѣ

и філіи у Львовѣ

зъ днемъ 31 грудня 1890 року.

Станъ активный. **Рахунокъ білянсу зъ днемъ 31 грудня 1890 р.** **Станъ пасивный.**

	зр.	кр.
Готовка въ касѣ	95.199	01
Векслѣ Членôвъ	2,385.013	—
	2,480.212	01

	зр.	кр.
Удѣлы Членôвъ	772.956	49
Вкладки на книжочки	1,351.691	09
Вкладки на рахунокъ бѣжучій	154.850	37
Векслѣ ресскontованй	103.650	—
Вôдсотки вôдъ векслѣ побраний на рôкъ 1891	16.454	89
Фондъ резервовый . . . . . зр. 15.796·85		
Вôдсотки нарослй въ роцѣ 1890 . „ 868·78	16.664	63
Сальдо зыскъ	63.944	54
	2,480.212	01

Страты **Рахунокъ зыскôвъ и стратъ.** **Зыски**

	зр.	кр.
Вôдсотки вôдъ вкладокъ на книжочки	58.687	39
„ вôдъ векслѣвъ ресскontованыхъ	3.416	86
„ для фонду резервового	868	78
Кошта адміністрации: платы, друки, чиншь, кошта правнй и т. п.	16.978	02
Кошта адміністрации: податки и належитости	10.484	07
Вôдписаний належитости непевнй	18.523	17
Сальдо зыскъ . . . . зр. 51.983·75		
Перенесеня зъ р. 1889 . . . . „ 11.960·79	63.944	54
	172.902	83

	зл.	кр.
Вôдсотки вôдъ векслѣвъ:		
Перенесенє зъ року 1889 . . зл. 15.347·11		
въ р. 1890 побрано . . . . „ 144.085·30		
„ 159.432·41		
На рахунокъ р. 1891 вôдпадає „ 16·454·89		
Липає ся на рахунокъ р. 1890	142.977	52
Вôдсотки вôдъ бѣжучого рахунку	17.964	52
Перенесенє зыску зъ року 1889	11.960	79

Подѣлъ зыску:

10 прц. тантіємы для Дирекціи	зр.	5.198·38
10 „ „ „ Рады Надзорчои	„	5.198·37
На фондъ емеритальный	„	501·36
5 прц. дівіденды для членôвъ	„	34.046·43
Перенесено на рôкъ слѣдуючій	„	19.000·—
Разомъ	зр.	63.944·54

Краковъ дня 1 сѣчня 1891 р.

Дирекція:

Зено Слонецкій. Максимъ Лемпкковскій. Генрикъ Кешковскій.

Начальникъ бюра: Кребль.

Комісія контролююча:

Фр. Ясиньскій. З. Гноиньскій. Вл. Гнѣвошь. Ст. Коморницкій

Др. Вл. Краиньскій. Игн. Глажевскій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.